

[Gert Petersen.]

overholdes. Det er nu mig bekendt ikke folketingets opgave. Jeg mener, vi har en slags deling i en lovgivende, en udøvende og en dømmende magt. Det er den udøvende magt, som skal sørge for, at landets love overholdes, og det er den dømmende magt, som skal kontrollere, om lovene er blevet overholdt. Nu vil flertallet i folketinget nedsætte sig som dømmende og udøvende magt, det hele på én gang.

Jeg kan ikke afgøre, om politiet har handlet ret eller forkert. Jeg hørte godt, hr. Erhard Jakobsen havde nogle komplimenter til politiet, og dem vil jeg egentlig også godt deltage i. Jeg har mærket mig, at der i de tre sidste nætter omkring Det berlingske Hus ikke har været nogen optøjer, ikke har været nogen ballade. Politiet har været i stand til at løse problemerne, uden at det kom til voldsanvendelse, uden at nogen part anvendte vold. Det synes jeg er godt. Men jeg forstod på det hele, også på hr. Poul Schlüter, at nu skulle det være. Denne eftergivenhed, denne slaphed fra politiets side kan dette ting ikke finde sig i længere, nu skal der nemlig gribes »effektivt« ind mod den fysiske blokade, nu er det ikke nok, at politiet fredeligt fjerner blokadevagterne og blokadevagterne fredeligt lader sig fjerne. Jeg ved ikke, hvad man forestiller sig, men det må også være dem, der er ophavsmænd til formuleringen, som har pligt til at forklare sig.

Jeg er meget bange for det, som man er i gang med her, hvor man som sagt dramatiserer noget, som ikke hidtil – med undtagelse af en ganske enkelt lejlighed – har været synderlig dramatisk.

Jeg har forstået det sådan, at dette med fysisk blokade er noget, der er forbudt i henhold til politivedtægten. Det var noget, som socialdemokratiet gik med til for et års tid siden efter at have stridt imod i lang tid, og man mente ikke, det ville komme til at betyde noget særligt. Nå ja, nu står vi der altså. Nu vedtager man det her og mener formodentlig også, at det ikke vil komme til at betyde noget særligt. Så vent et år og se konsekvenserne af det.

De fysiske blokader er et traditionelt kampmiddel fra fagbevægelsens side. Jeg erkender, at det er forbudt i henhold til politivedtægten, men jeg troede egentlig ikke, at brud på politivedtægten kunne resultere i sådanne taler, som vi har hørt herinde i dag, hvor man på det nærmeste skulle tro, at Danmark stod over for en borgerkrig.

Så er der spørgsmålet om dette med, at man meddeler, man vil udsende nogle lister over dem, der er beskæftiget, medens der er en strejke i gang. Det er en fremgangsmåde, som jeg ikke har megen sympati for, men det skyldes såmænd nok, at jeg ikke personligt har rod i dansk fagbevægelse, for det er noget, fagbevægelsen har gjort, lige siden den startede, fra tid til anden. Jeg vil i øvrigt føje til, at det er noget, om hvilket der eksisterer en ganske skiftende domspraksis: i nogle tilfælde har domstolene grebet ind imod det, i andre tilfælde har domstolene accepteret det.

Så vil jeg sige noget til allersidst. Der kunne i og for sig siges meget mere, der kunne fremsættes fornuftigere dagsordener – det kunne vi måske komme tilbage til – der kunne f. eks. foreslås en dagsorden, som gik ud på, at vi nu skulle afvente rigsadvokatens redegørelse, og at statsministeren, når den forelå, skulle give en ny redegørelse her, hvorefter vi kunne drøfte den på basis af kendsgerninger, men det interesserer åbenbart ikke flertallet i dette ting.

Jeg vil godt sige til sidst, at jeg synes, det er fantastisk, at dette folketing nu vil påtage sig domstolenes rolle. Det er domstolene, som afgør, hvorvidt der er sket ulovligheder eller ej, det er ikke dette folketing. I og med at man lader sig løbe over ende af et borgerligt flertal, der nu vil dreje magten, dreje dette folketings magt og gøre folketinget til en domstol, dér, hvor vi burde afvente domstolenes tale, så er vi inde i en ganske farlig udvikling. Jeg vil godt appellere direkte til de socialdemokratiske medlemmer: kan I virkelig stemme for det, som er foreslået her? Der kan godt foreslås noget ganske fornuftigere, også noget, som erkender, at den situation, som ligger omkring Berlingerens, skal afklares – for det skal den – og skal afklares gennem forhandlinger; jeg synes også, tinget kan være med til at lægge pres på parterne for at få forhandlinger i gang, men dette er dødsensfarligt.

Jørgen Jensen (DKP):

Når man i det sidste døgn herinde har måttet høre tale om indkøb af vandkanoner og om, at der skulle tages drastiske skridt for at stoppe de ulovligheder, som man påstod foregik, havde man vel mest lyst til at tage det fra den humoristiske side. Men når man tænker på, hvad der er sket i historien af konstruerede begivenheder, som har været brugt til at udløse ikke alene angreb på demokratiet, men også på